

Guerra en el PP illenc

Els diversos grups enfrontats en el si del PP balear han reactivat les hostilitats, ara per elegir candidat al Congrés i amb la vista posada en la lluita pel liderat del partit.

Reportatge de Miquel Payeras

El mes de juliol passat la direcció central del PP ordenà que les *famílies* que s'enfrontaven a Balears des de després de la catàstrofe electoral de maig fessin la pau. Res de congrés extraordinari. L'objectiu comú havia de ser preparar les eleccions generals. Totes les parts acceptaren la imposició. Poc ha durat, però. S'ha reobert la guerra en el moment de triar el número 1 de la candidatura al Congrés. Aquesta setmana, dia 4, la junta insular del partit elegirà el cap de llista. Dos aspirants personalitzen els bàndols enfrontats: Mateu Isern i Álvaro Gijón. Les altres nou persones, que actuarien com a vocals, pertanyen a les diverses entitats que el Consell del PPCV va elevar a garants de les essències pròpies: són els representants del Tribunal de les Aigües, del Misteri d'Elx, de la Festa de la Mare de Déu de la Salut d'Algemesí, de la Federació de Pilota Valenciana, de Lo Rat Penat, de la RACV, de la Federació de Folklore, de la Federació de Societats Musicals i de la Federació de Penyes Taurines de Bous al Carrer.

Isern i Gijón

Els dos contendents foren companys a l'ajuntament de Palma entre 2011 i 2015.

Isern n'era el batlle i Gijón el primer tinent d'alcalde. A primera vista, doncs, la sintonia política entre ambdós hauria de ser màxima. Res més lluny, però.

Gijón pertany al grup de José María Rodríguez, el cap de l'agrupació conservadora de Palma, la més poderosa del PP. Va ser imposat pel seu valedor en el número dos de la candidatura municipal de 2011 per controlar Isern, ja que desconfiava del cap de llista. Poc després de prendre possessió el nou govern consistorial, el juny de 2011, la inicial desconfiança es mudà en enfrontament obert amb el ja batlle. L'alcalde Isern es negà a supeditar la seva gestió als interessos de l'agrupació

orgànica. Dit d'una altra manera: no acceptà la pretensió de Rodríguez d'influir –i fins i tot determinar en alguns casos– en el dia a dia de la batllia. A poc a poc les topades entre ambdós es traduïren en una sorda però creixent divergència política entre Isern i el seu tinent de batlle, Gijón, mà dreta del cap de Palma.

A la primavera de 2014 el president del PP balear i del Govern, José Ramón Bauzá, pactà amb Rodríguez el seu suport –el de l'agrupació de la capital– per assegurar-se així tornar a ser el candidat a la presidència el maig de 2015. A canvi, el cap local li exigí que l'ajudés a defenestrar Isern. Al president no li costà gens, no de- →

→ bades odiava el batlle, a qui considerava un traïdor perquè s'havia desmarcat de la seva forma de fer política, sobretot en tot allò relacionat amb el català. Posaren en marxa l'operació i passat l'estiu l'agrupació de Rodríguez convocà l'alcalde a una reunió, durant la qual tots els membres de la cúpula local el criticaren fort ferm per la seva manera de gestionar, "al marge del partit". El desautoritzaren, ben mirat. No aconseguiren que dimitís, com volien, però el deixaren sense possibilitat de presentar-se a la reelecció. Talment ho anuncià Isern el mes d'octubre: "No em presentaré perquè així ho ha decidit el partit".

A partir d'aleshores va créixer encara més la tensió entre Isern, per una banda, i Gijón, Rodríguez i Bauzà per l'altra. Fins i tot el batlle maniobrà per deixar sense efecte dues obres en les quals estaven molt interessats els seus adversaris interns: el Palau de Congressos i el segon casino de Palma. Les dues iniciatives haurien d'estar a hores d'ara finalitzades i en marxa les respectives activitats. El casino, però, ha acabat amb la concessió anul·lada i el Palau no té encara qui el gestioni. I és així perquè Isern no volgué culminar cap de les dues iniciatives. Just abans de les eleccions hi adduí dubtes legals i els dos projectes s'aturaren, davant la irritació de Gijón, Rodríguez i Bauzà. Val a dir que la setmana passada, tal com aquest setmanari ja va informar en l'edició digital, l'actual majoria de l'Ajuntament –PSIB-PSOE, Som Palma (la marca blanca de Podem) i Més– revocà el concurs de gestió del Palau que havia aturat Isern. Mentrestant, les obres progressen a un ritme molt lent sense que ningú sàpiga

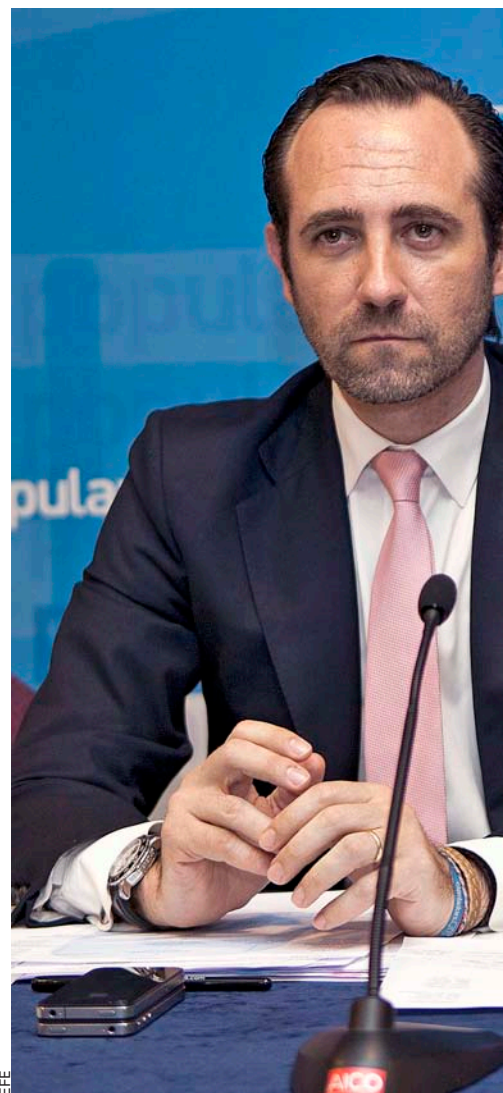
LA LLUITA PEL CAP DE LLISTA NOMÉS ÉS LA PRIMERA BATALLA DE LA GUERRA PEL CONTROL DEL PARTIT

quan acabaran: com a prest –segons el batlle actual, José Hila– a finals de 2016, deu anys després d'haver-se iniciat.

Passades les eleccions municipals i autonòmiques de maig, l'enfrontament entre Rodríguez i Isern no parà. Quan Bauzà anuncià que convocaria un congrés extraordinari per al mes de setembre, ràpidament el grup del cap de Palma s'activà per evitar que els crítics que s'estaven organitzant poguessin convertir l'ex-batlle en el futur líder del partit. Al final, com ja s'ha dit, Madrid impedí que es convoqués el conclave i imposà una pau molt forçada entre els grups enfrontats. Tots acceptaren fer feina junts per a les eleccions futures, les generals que s'han de celebrar dia 20 de desembre. Però quan es posà en marxa el procés per triar candidats la guerra rebrotà tot d'una.

Els grups de militants que asseguren ser *renovadors* s'han estat movent els últims mesos per intentar guanyar la batalla de l'elecció del cap de llista al Congrés. Volien que fos una persona que posés cara i ulls al seu desig de *renovació*. Isern fou l'elegit. Ell es deixà estimar fins que finalment anuncià que es presentaria –ara fa quinze dies– per ser designat número u de la candidatura. Immediatament després, el sector de Rodríguez calcava la mateixa passa: Álvaro Gijón feia públic que competirà amb l'ex-batlle. Hi ha més candidats, però no tenen cap possibilitat. La disputa queda reduïda de fet a Gijón i Isern.

Malgrat que Isern és presentat pels seus seguidors com un *renovador* que s'oposa al sector *oficialista*, que seria el de Bauzà i Rodríguez, en realitat tant ell com el grup que l'impulsa tenen el suport sense dissimul de la cúpula a Madrid, així que són més oficialistes que els altres. Per una altra banda, Bauzà gairebé ja no té la més mínima influència en el PP illenc. Des que fou obligat a dimitir com a president del partit, el passat juliol, la immensa majoria dels seus companys li han donat l'esquena i a hores d'ara "no pinta res de res, continua com un boxejador sonat que no entén què li ha passat

EFE

i no té quasi ningú, amb l'excepció d'un parell d'amics, que li faci costat" en el si del partit, diu una font coneixedora de les interioritats orgàniques. A més, a Madrid "no volen veure ni en pintura" Rodríguez. Així que els anomenats *renovadors* tenen totes les benediccions de la central. Es nota en el fet que hagi estat la direcció espanyola la que ha ordenat que sigui la junta insular l'ens orgànic que decideixi –cosa que ha passat per primera vegada– qui serà el cap de llista. És on el cap de la molt poderosa agrupació de Palma, Rodríguez, té menys poder perquè hi són presents les altres agrupacions.

No es dilucida només la mera elecció del cap de la candidatura a les generals sinó que és la primera i molt important batalla pel control del partit que ulteriorment es decidirà en el congrés que se celebrarà l'any que ve.

L'aliança entre Bauzà i José María Rodríguez defenestrà l'any passat el batlle de Palma, Mateu Isern (foto a la pàgina 33), el qual ara torna al front dels renovadors per intentar ser cap de llista al Congrés.

Company, Isern i companyia. Algunes veus han situat Jaime Martínez, antic conseller de Turisme de Bauzà i home de confiança de Delgado, com a futur candidat d'aquest grup a la presidència del PP.

I Rodríguez? No és probable que faci cap passa abans de saber com es resolten les eleccions. Sap que serà molt diferent si el PP passa a l'oposició a Madrid o si, per contra, Mariano Rajoy aconsegueix mantenir-se en el Govern amb el suport d'un altre grup, previsiblement Ciutadans. Qualsevol de les opcions influirà a Balears. Així que ell esperarà esdeveniments. "El que farà dependrà del que li interessi en aquell moment, com sempre", diu, sorneguera, la font consultada. Fa referència, així, a la capacitat de Rodríguez per sobreviure a tots els intents de liquidar-lo políticament i a la seva habilitat per fer-se necessari per a tots els presidents del partit en els últims 25 anys. En un moment o un altre tant Cañellas, Jaume Matas com Bauzà l'intentaren destruir i no sols fracassaren sinó que es veren obligats a pactar amb ell per mantenir-se en el càrrec.

Malgrat que encara no s'hagi mogut amb vista al congrés del PP, segur que Rodríguez té preparada alguna jugada. Que en el fons només poden ser dues, en realitat. Presentar un candidat propi o, si no, negociar un pacte amb algun altre aspirant. La primera possibilitat no és gens probable, perquè ell sap que té molta força, que resulta quasi imprescindible per al candidat que vulgui guanyar, però que és insuficient per imposar un president de la seva corda ja que tots els altres grups se li oposarien en bloc. És més factible que jugui al que ha fet sempre: buscar un pacte amb un aspirant, que tingui més suports, per ajudar-lo a vèncer a canvi que els seus homes quedin ben col·locats en la futura direcció orgànica balear i de Mallorca. Als seus 68 anys, seria una forma de guanyar la seva darrera gran guerra política i poder així abandonar la primera línia amb el somriure propi dels invictes. ●

El futur liderat

El sector que aconsegueixi el cap de llista al Congrés tindrà avantatge en la lluita pel futur control del partit. Però encara li quedarà força camí per assolir l'objectiu final. A partir de l'endemà de les eleccions de desembre s'iniciaran les hostilitats entre les diferents *famílies* per intentar fer-se amb la presidència del partit.

Els que es diuen a si mateixos *renovadors* –i que també aixequen la bandera del "regionalisme"– tenen ja un probable candidat a futur líder de la formació, tot i que no ho han fet públic: Gabriel Company. Va ser conseller d'Agricultura i Medi Ambient de Bauzà i durant els quatre anys de legislatura (2011-2015) mai no expressà una sola queixa en públic contra el president. Tanmateix, va ser perdre les eleccions i es convertí tot

d'una en *renovadors* i en crític quant a gairebé tot el que havia fet Bauzà. Té el handicap de ser militant des de fa poc, ja que s'afilià després de ser nomenat conseller, el 2011, la qual cosa *a priori* podria fer l'efecte que l'inhabilita per ser el futur líder. Però gaudeix d'un perfil –imatge d'home de camp, planer, directe, gens sofisticat...– que agrada molt als dirigents d'agrupacions de pobles mallorquins perquè els recorda Gabriel Cañellas. Qui, val a dir, sembla que fa costat costat a les ambicions de Company.

Enfront hi ha els anomenats *oficialistes*. És a dir, el grup, no del tot tancat, que ajunta els escassos partidaris que li queden a Bauzà amb els que segueixen les tesis –anticatalanistes– de Carlos Delgado i d'altres *famílies* –a cadascuna de les Illes– que no comparteixen les teories "regionalistes" que impulsen